

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Mirabilis Congressus Abbatis Perabonis, & nova, quæ suis dixit
hospitibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

August.
lib. 1. de
doctrina
Christianâ
plures eva-
ngeliaz sa-
pientissimi,
de eo,
quod alia
frequenta-
rent
scholas
quâ syl-
va, &
iam hu-
berit
Magistram
quam
Deum,
Mirabilis
lib. 1. c. 4.
Mem. 1.
67.

Hoc novum non est, viros vi-
dere sapientissimos, quamvis stu-
duerint nunquam, nisi in silentio
solitudinis & exercitio orationis.
Sanctus Antonius Eremita indo-
ctus accessit desertum, tamque
doctus evasit, ut Sanctus Augu-
stinus asseveret, ipsum non solum
totam sacram scripturam memoriâ
tenuisse; sed melius ipsius pene-
trasse intelligentiam sapientissimis
quibus Doctoribus.

Sanctus Bernardus studuit quasi
nunquam nisi in sylvis; & melius di-
dicit profundissima quæque scien-
tiæ Dei arcana, colloquendo cum
querubus & abjetibus, quàm do-
ceantur in scholis Theologiz.

Abbas Stephanus, qui nullâ im-
butus erat eruditione, quando suo
se inclusit Eremitorio, evasit ora-
culum, quod consulebant omnes;
& spargitur, neminem ipsum con-
sultasse unquam, qui non redierit
consolatus, & plenè instructus in
omnibus, quæ nôsse desiderabat.

Sanctus Romualdus Fundator
Ordinis Camaldulensium, cum ali-
quando diceret Missam, fuit raptus

in brevem sed sublimem extasim:
exinde reversus invenit se perdo-
ctum Psalmorum Interpretem,
quorum antea vix legere poterat
verba. Nullus foret ejusmodi
exemplorum finis, si omnia addu-
cenda forent, quæ continentur in
Historijs & Vitis Sanctorum: sed
relinquamus alios, ut diutius com-
morari & colloqui possimus cum
Abbate nostro pombone.

Cum videremus ipsum reducem
è loco devotioni Sanctissimæ Vir-
ginis, cui addictissimus erat, con-
fectato, credidimus ipsum habere
animum profus refertum cogni-
tionibus ac illustrationibus circa
excellencias admirabilis hujus Ma-
tris; unde & speravimus, nos ma-
ximum facturos ex ipsius collo-
quio profectum. Hoc est, quod
nos impullit, ut institueremus cum
ipso sequentem consultationem,
cujus percipies argumentum, ma-
teriam, totamque seriem; unde
& colliges scaterè ipsam illecebris,
quibus mitificè oblectetur anima
devotione ad quâ Sanctissimæ
Virgini addicta.

ARGUMENTUM.

*Mirabilis Congressus Abbatis pombonis, & nova,
quæ suis dixit hospitiibus.*

ARTICULUS I.

terti Dei
& serri
mundi di-
scant & di-

Bonus hic senex vicinus factus
nobis, vultu admodum se-
reno, ubi suavitas, gaudium

& majestas æqualiter fermè suos
diffundebant splendores, interro-
gavit nos voce seriâ, sed jucundâ:

vulgant
nova sed
valde di-
versa.

Quæ

Qua nova, amici mei? Verum est, ex hac salutandi ratione nos magis habuisse stupore percussos, quam solatio perfusos; admirabamur, proficisci hæc verba ex ore viri, quem ita alienum credebamus à rebus mundi, ut de his nec minimam in mente sua tolerare vellet cogitationem: Ille, quem comitem habebam, respondit ipsi admodum sedatè: Nulla nobis constant, eum nostri non sit instituti vel addiscere, vel divulgare nova in congressibus: Non enim ideo versamur in mundo, aut ipsum frequentamus, ut repleamus animum ipsius vanitatibus; sed potius fugimus ipsum, quantum possibile est nobis, & malumus ignorare, quam nosse omnia ea, quæ fiunt in hac Babylone confusionis.

Quantum ad me, reponit senex, nova mihi sunt pulcherrima, plurimumque consolatoria; tantum inquirò, quibus illa communicem; sed homines non invenio, qui capere illa possint: Nihilominus, vos videns, credidi satis vos habiles esse ad intelligendum & capiendum illa. Venite, locus enim hic commodus non est: Non disperguntur ejusmodi nova per vias publicas; venite, ducam vos in parvum meum Paradisum, qui non nisi tribus passibus hinc distat, ex hoc apprehens nos manibus, in suum deduxit Eremitorium. Non erat hoc nisi minimum quoddam

tugurium coopertum juncis, & quatuor innixum palis, quas innixerat terræ ex parte istius sacelli, quòdque videbatur magis idoneum ad recipiendum miserum aliquod jumentum, quàm ut esset alicujus hominis habitaculum.

Estne hoc, mi Pater, id, quod nuncupas Paradisum tuum? Non, respondit, est meum Purgatorium; sed perjudicandam illam Sanctissimæ Virginis domum meum appello Paradisum: Judicabis utique Purgatorium esse non debere locum delicijs refertum; hinc ita construxi illud, ut omnis generis mihi in eo sint absorbendæ, ibique meis diluam lacrymis residua omnia peccata mea, iuxta exemplum Regij Vatis David, qui pro eo, ut suaviter de nocte dormiret, lectulum suum irrigabat lacrymis suis: *Lacrymis stratum meum rigabo*: aliàs non præsumerem ingredi manè in Paradisum meum, nec potiri amabilissimam possessione Dei mei; sed egressus Purgatorio mox promptum invenio ipsum ad recipiendum me in sinum suum: videtur namque porrigere mihi manus, meque invitare: *Euge serve bone intra in gaudium Domini tui*.

Sane, mi Pater, invenisti arcenum, quod ignorat mundus: Homines mundani exstruunt sibi domus, in quantum possunt, pulcherrimas & commodissimas; instruunt illas ornamentis perquam magnificis ac splendissimis, quali sibi metip-

Habitatio alicujus Eremitæ erga sanctissimam Virginem devoti incommoditate,

Bonum exercitium ad degustandum consolationes Dei in Ecclesia.

Domus magnarum hujus mundi sunt ipsorum Paradisus, & Ecclesia ipsorum Purgatoriu-

sis extruere vellent paradisum, in quo omne sibi promittant oblectamenti genus: dum interim Ecclesiaz, quæ sunt domus DEI, quem adorant, tam sint pauperes, tam immundæ, tam nudæ ab omni ornatu genere (potissimum verd Ecclesiaz campestris) tam incommodæ, tanque aspectu invidæ, ut, quando illustri quidam Dominus Domina è castro suo concedunt in Ecclesiam, credendi habeant animum, se exire è paradiso in purgatorium: unde etiam non nisi coacti, & quanto minus possunt, ibi morantur.

Reprehensio illorum, qui castros, domos magnificas, & negligunt Ecclesiam.

Quomodo possibile est, portare illos vel unicam scintillam fidei in animabus suis, vel conservare eos vel minimum religionis sensum in cordibus suis? Quomodo non erubescunt, dum nunquam non coram oculis suis intuentur vermiculum terræ habitantem velut Deum visibilem. & Magnum DEUM Vivum, quem adorant, habitantem penes se velut vermiculum terræ? Quid igitur magis horrendum est aspectu, vel arrogantia, quæ ipsos inflat, vel impietas, quæ ipsos indurat? Arrogantia ipsorum eos inducit ad faciendum impensas absque mensura, pro gloria suâ, & commoditate suâ, persuadens ipsis, se nunquam facturos satis magnas, satisque splendidas pro se ipsis; ipsorum impietas eos reddit tam avaros circa ea omnia, quæ spectant ad

A. P. Isaac Consultat. Tom. III.

bonum vel honorem Dei, ut illa omnia se amissuros crederent, quæ eo impenderent nomine, illucque collocarent; Et si quis ad hoc obstringere ipsos vellet, contenderent & defenderent se potius licet, nec conquererentur, si centies tantum hæc contulerent, modò non obstringantur ad minimam faciendum impensam pro Majestate Dei. Eheu! præsumunt illi indies petere ab ipso regnum æternum, quòd acquisivit ipsis sui pretio sanguinis; insuper nõrunt, ipsum hoc sibi, dare velle, & illi pro ipso facere non vellent impensam levissimam!

An dubitare possunt, quin sibi aliquando in die judicii laeturus sit horrendam illam redargutionem, quam olim suo fecit populo; *Nunquid tempus vobis est, ut habitetis in domibus laqueatis? & domus ita deserta.* Itane cogitatis non nisi vobis extruere in tempore domus pomposas atque magnificas, quasi voluissetis conficere ex ijs vestra palatia æternitatis; & reliquistis domum meam desertam, pauperem, neglectam, totamque dirutam & destructam, non majorem illius habentes curam, quam si nihili vobis fuisset, vel vos nihil à me haberetis expectandum; & vos præsumitis postulare à me augustum æternitatis meæ palatium? Apagite impij & ingrati, pars vestra erit putredo & vermis, & tumuli vestri domus vestrae in

Aggæi 1. v.

4.

Alia investiva in eos, qui negligunt decorem Ecclesiarum.

SSII

per:

Psal. 48. v. 12. perpetuum: *Sepulchra illorum domus eorum in aeternum.*

Mundus accipit paradysum, purgatoriu & infernu in sensu opposito.

Sanctus Abbas, qui audiebat invektivam hanc cum voluptate, conclusit illam, dicendo nobis: Verum est, caecitatem mundanorum esse horrendam, cum omnia in alienum detorqueant sensum; edocentur, esse paradysum, purgatorium, & infernum; aspiciunt mundum, suum velut paradysum, solitudinem velut purgatorium, loca sacra & servitium Dei velut infernum. O amantissime Deus! Misericordias tuas cantabo in aeternum, quod alienum ab illorum me sentiam sensis; profecto enim aspicio mundum, meum velut infernum, & summe exhortor ipsum; Exiguum meum Eremitorium, meum est purgatorium, ubi lubens promeritas subibo poenas pro expiatione meorum criminum; Et locus hic Sanctus (Sacellum inquam) ubi adorare mihi licet Majestatem Dei mei, & contemplari Excellentias divinæ ipsius Matris, meus est paradysus; ita, meus Paradysus, ubi tam puris, tamque copiosis fruor consolationibus, ut semper commorari hic posse mea exposcerent vota.

Sacellum dedicatum honori sanctissimæ Virginis Nutricis; & quare

Ex hoc arripuit occasionem deducendi nos in sacellum suum, ubi cum supra portam legerem duo hæc verba magnis & aureis characteribus exarata: VIRGINI NUTRICI; Quid est hoc? interrogavi ipsum: Non memini, me un-

quam vidisse Ecclesiam aut Sacellum dedicatum honori Sanctissimæ Virginis Nutricis: Credo equidem, inquit nobis, cogitabam id vobis fote novum; & hæc etiam prima sunt nova, quæ volui communicare vobis; audite bene, quid sim desuper vobis dicturus. Ut audiremus ipsam tantò commodius, occupare nos jussit Eremitarum sedilia, quæ propè aderant; & hæc erant lignei quidam tunc musco profusus obducti; & ecce, quâ ratione ceperit loqui nobis.

Tam novum est, videre Virginem Matrem, ut cuncta sæcula id viderint nunquam, nisi in solâ MARIA, verâ Matre Filij DEI; nulla naturæ est pars in hoc prodigio; Est id opus Spiritus Sancti, ita asserente nobis Sancto Evangelio: *Quod enim in eâ natum est, de Spiritu Sancto est.* Est similiter tam novum videre Virginem, cui ubera sunt lacte plena, ut tota ex eo obstupescat natura, & nihil hic capiat: Verum quod lacte hoc ipsa nutriat Deum æternum, prodigium majus est, quam si sola nutriet omnes simul filios Adæ.

Sed ecce censes tam inusitatum, dicebam ipsi, quod Virgo ubera habeat referta lacte? Ideo, respondit mihi, quod lac, quo vita conservatur infanti, sit liquor tam pretiosus, ut natura plurimi vendat ipsum cunctis Matribus; nulli enim earum id confert, nisi expollet ipsam re totius mundi pretiosissimâ,

Matth. 1. 11. 49.

An mirabilem sit, quod Virgo lac habeat in uberibus

Amā, cujusque irreparabilis est ja-
ctura, nimirum Virginitate, & id
sapius post Exantlatos savissimos
puerperij dolores: Singularis om-
nino prerogativa est Matris Admi-
rabilis, vterum habere Virgineum,
& rurgentia lacte vbera, abs eo,
quod natura fuerit ansa, vel expo-
liare ipsam suā Virginitate, vel ipsi
inferre dolores partūs, pro eo quod
pateretur ipsam suis propinare lac
vberibus: Et hinc est, quod Eccle-
sia felicitati ipsius applaudens, in die
Circumcisionis canter & module-
tur: *Ipsius Regem Angelorum, sola
Virgo lactat ubere de coslo pleno.*

Tertollia-
ens putat
he suā Vir-
ginitate
nisi fuisse
naturale.

quod, inquit, cum idem sanguis,
quem natura destinat ad conficien-
dum Corpus infantis, cujusque sem-
per suppeditat provisionem, quam-
diu mater ipsum format vel nutrit
adhuc in suo vtero, amplius ne-
cessarius non sit ad hunc usum,
postquam ipsum peperit, divertat
ipsum aliud, & ut ipsum impendat
ad alium usum necessarium, nempe
ad lactandum infantem, faciat a-
scendere illum usque ad vbera, tri-
buens illi moram & perfectiorem
concoctionem, donec acquirat co-
lorem album & gratum dulcetem,
qui lenocinetur tenero & delicato
gustui parvorum infantium. Cum
ergo naturale hoc sit omnibus alijs

matribus, naturale etiam erat san-
ctissimæ Virgini, quæ vera natu-
ralis Mater est Infantis JESU. Ecce
opinionem Tertulliani, qui gravis
est Auctor, quemque omnes sem-
per respexerunt velut virum non
minus solidum, quam doctum.

Sed plures Sancti Patres, quibus <sup>Sancti Pa-
tres dicunt</sup> major adhibenda fides, quam ipsi, <sup>lac ipsius
fuisse mira-
culosum,</sup> considerantes, quod natura non
suppeditaverit Sanctissimæ Virgini
id genus sanguinis, quem diffun-
dit in alias Matres, verum id fuisse
opus Spiritus Sancti, ipsiusque ope-
ratum esse in illa duo ingentia mi-
racula, pro certo tenent; unum,
quod suppeditaverit ipsi purissi-
mum & pretiosissimum sanguinem
ex omnibus venis ejus, unde for-
maverit ipsa in castissimo vtero suo
Corpus divini sui Infantis; alte-
rum, quod repleverit ipsius vbera
lacte, quod natura non poterat
ipsi conferre, eoque manserit
semper Virgo non minus post,
quam ante partum suum; Hæc est
opinio Sancti Athanasij dicentis: <sup>S. Athanaſ.
serm. de de-
spons. Virg.
& S. Joseph.
S. Vincent.
serm. Nat.
Dom.</sup> *Lac verò modo peregrino fluxit.* Et
Sanctus Vincentius Ferrerius ex
presse dicit, quod Sanctissima Vir-
go, cum lac non haberet post pu-
rissimum partum suum, precata sit
Deum, quatenus id sibi impertire-
tur ad divinum suum lactandum
Infantem; quodque in instanti
sanctissima ipsius vbera illo fuerint
repleta.

O Deus, quod lactis genus cre-
dere possumus id fuisse! Si ample

Siff 2. Chamur

is ferm. de
parturicio-
ne B. M.
part. 2. in
fine,

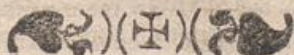
Quæmur mentem alterius cuiusdam
magni & devoti famuli Matris Dei,
audi mus, quid & quomodo lo-
quatur nobis de illo: *Lac sanctis-
sima Virginis erat saporis prorsus
divini, ob suavitatem, quam con-
tulerat ipsi Spiritus Sanctus: Nul-
la unquam alia Mater lac habuit
tam dulco, tanque suave sicut ip-
sa; Et hujus ratio esse potest, quod
cum lac altarum Matrum supponat
in illis inordinationem concupiscen-
tia, à quâ non fuerint prorsus ex-
empta, dum facta sunt Matres, re-
tineat semper aliquid impuritatis
sue & maligni saporis: Sed cum
Sanctissima Virgo semper in omni-
bus conservata fuerit purissima à
Spiritu Sancto, lac ipsius nihil ha-
buit, quod dulcorem & saporem
non redoleret prorsus divinum ex
adorando hoc principio.*

S. Angu-
stin.

Similiter Sanctus Augustinus,
qui eximia hæc lensa pluribus jam
seculis antea conceperat de prom-
pfit aliquando ex ore suo verba
hæc amore plenissima, quæ at-
tendens ipsius erga sanctissimam Vir-
ginem devotio ex illius elicit cor-
de: *Lacta MARIA Salvatorem
tuum, panem cæli, pretium moun-
di, lacta cum, qui fecit te talem,
ut ipse fieret in te. Ah! Fratres
mei, prosequitur Sanctus hic Se;*

nex, totus colliquefcens dulcore,
& effulus in lacrymas lætitiæ: Ah!
Fratres mei, dicite mihi, quid ve-
stra experiantur corda: quid delo-
cabilius videatur vobis, vel aspi-
cere Virginem, quæ teneat Deum
suum, & Creatorem suum in bra-
chijs suis, quæque suis ipsum la-
ctet uberibus suum velut alum-
num; vel intueri ipsum Infantem
Deum pendulum ex vberibus Ma-
tris suæ Virginis: Suus cuilibet est
gustus non minus animæ, quam
Corporis sunt suæ cuius illece-
bræ singulares erga diversos san-
ctissimæ Virginis status. quantum
ad me, non est, quo ita demul-
ceor, sicut dum video lactantem
ipsam divinum Infantem suum;
Et hæc dicens sublatis in titulum
Sacelli sui oculis, sapius repe-
bat hæc verba: VIRGINI NU-
TRICI: O quantum oblectant
me verba hæc! Et dixisses, gustas-
te ipsius dulcedinem mellis pro-
nuntiantem illa, tam illi accide-
bant jucunda. Hem Ecce, mi
Pater, interrogavit ipsum Comes
meus, ut quid tantum hoc afficit
& allicit te mysterium, quod plu-
rimis in mundo non ita videtur
considerabile? Ausculta me &
dicam tibi.

* *
* *

ARGU-